

Harry Schreurs

doorbreekt clichés met mooie foto's

Harry Schreurs werd in 1953 geboren zonder benen, met maar één arm waaraan ook nog een vinger miste. In de jaren vijftig was het gebruikelijk dat een kind met deze beperkingen werd opgenomen in een instelling v^{er} weg in de bossen. Voor Harry werd dit de Maartenskliniek in Nijmegen. Hij verbleef daar tot zijn 19e. Dankzij de toenmalige geneesheer dokter Bär en de 'opvoednonnen' leerde hij lopen met twee beenprotheses.

Harry vertelt: 'De nonnen hebben mij gevormd tot de persoon wie ik nu ben. Ik ben volledig zelfstandig, heb een baan, ben getrouwd en heb twee prachtige dochters. In de jaren tachtig heb ik nog op de Maartenskliniek gewerkt als sociaal cultureel werker. Dat was een bijzondere ervaring!'

Belangenbehartiging

Ik zet mij al mijn hele leven beroepsmatig in voor de belangen van mensen met een beperking. Zo heb ik bij de toenmalige CG-Raad gewerkt als onafhankelijk ondersteuner van cliëntenraden in de zorg. Tijdens de stapeling van bezuinigingen in 2011 heb ik samen met mijn goede vriend Jan Troost (oud-voorzitter van de Gehandicaptenraad) de ludieke actiegroep 'Terug naar de bossen' opge-

richt. Wij waren in die jaren kind aan huis als politiek lobbyisten in de Tweede Kamer.

Op dit moment ben ik werkzaam als generalist WMO bij de gemeente Roermond. Ik denk dat de WMO kansen biedt voor mensen met een beperking: door het inzetten van voorzieningen kunnen zij weer beschikken over hun eigen regie. Daarnaast zet ik me in voor een inclusieve samenleving en een toegankelijk Roermond.

Niet gehandicapt, wel beperkt

Wat ik in de loop der jaren heb geleerd, is dat het hebben van een handicap soms lastig is. Ik voel me niet gehandicapt maar soms wel beperkt. Beperkt omdat onze samenleving nog niet inclusief is.

En dan is er ook nog vaak de negatieve beeldvorming van mensen met een lichamelijke en verstandelijke beperking. Wat is normaal en wat is abnormaal in onze samenleving?

Een paar jaar geleden zag ik op internet een Amerikaans fotomodel met twee beenprotheses. Dat had een geweldige positieve uitstraling! Het bracht mij op het idee om met foto's een bijdrage te leveren aan een positieve beeldvorming van mensen met een beperking. Ik kwam in contact met fotograaf Joop Hendriks, die mijn verhaal begreep en het wist vast te leggen in een aantal prachtige beelden. De foto's die hij maakte staan haaks op hardnekkige clichévoorstellingen en tonen mij met mijn beperking in een nieuwe context: ter wille van mijzelf, zonder sensatiezucht en medelijden. Met deze foto's wil ik het debat aanzwengelen over wat normaal en wat abnormaal is in onze samenleving. Ik ben dan ook heel benieuwd naar de reactie van de lezers van 'Kort&Krachtig!'."

